

noget Ændringsforslag i den her omhandlede Henseende og skal anbefale at vedtage Finantsloven uden den nævnte Bevilling.

Bloug: Jeg kan meget godt forstaa, at den høie Regjering under den nuværende Situation ønsker Finantsloven vedtagen saaledes, som den foreligger, og jeg skal for mit Vedkommende være villig til at stemme for den, ligesom jeg tror, at det er et almindeligt Ønske i Ætinget at følge Regjeringen. Men jeg kan ikke gjøre det uden at beklage, at Skolelærernes nu en Gang vakte Forhaabninger om at faae et Dyrktidstillæg er blevet skuffet. Jeg tillod mig ved Samlingens Begyndelse at indbringe et Andragende fra Danmarks Landsbysskolelærerforening, hvori der paa det Indstændigste anholdtes om midlertidig Hjælp i Lærernes Nød. Jeg kan godt forstaa, at den ærede Kirke- og Undervisningsminister, især efter at Finantsloven var forelagt, ikke vilde tage Initiativet til et Forslag i den Retning, thi det har altid sin Betænelighed at understøtte Bestillingsmænd, hvis Lønning ikke udredes af Statskassen men af Kommunerne, og hvis Lønningsgivere, nemlig Kommunerne, paa ikke faa Steder uden al Bønskelighed ville være i Stand til at forbedre deres Naar. Men da et Forslag fremkom i det andet Æhing og der fandt adskillig Tilstemning, om end ikke Tilslutning i den første Form, hvori det fremkom, saa havde jeg rigtignok ikke ventet, at det andet Æhing vilde flette Bevillingen til Lærerne, og jeg konstaterer herved, at det er ikke Landstinget, som har manglet god Villie til at understøtte de utilstrækkelig lønnede Skolelærere. (Hør! Hør!).

Udler: Jeg kan ganske slutte mig til den sidste ærede Taler og glæder mig over, at det, saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig, er konstateret, at Landstinget gjerne vilde komme Skolelærernes berettigede Krav i Møde. Grunden hvorfor jeg har taget Ordet, er den, at det undrede mig, at det ærede Medlem ikke med det Samme udtrykte en Beklagelse, som Landstinget vistnok i lige saa høi Grad deler, over, at ikke den af den høie Regjering begjærede Bevilling til nye Kanoner er bleven vedtagen. Ogsaa med Hensyn til denne Sag er det glædeligt, at Landstinget har hidraget Sit til, at Hæren kunde faae et bedre Vaaben. Foruden de mange andre Grunde, som have været anførte for en saadan Bevilling, deriblandt den Grund, at man ikke vidste, om man senere kunde faae Kanonerne paa de Betingelser, hvorpaa man nu kan faae dem, er der et Hensyn, som for mig er langt væsentligere, nemlig dette, at man ikke kan vide, naar Forholdene ville stille sig saaledes, at det er ønskeligt at have Kanonerne. Imidlertid har det lige saa lidt kunnet falde mig som den foregaaende Taler eller noget andet Medlem ind at optage Forslaget, idet jeg vil ønske, at den høitærede Krigsministers Forhaabning om,

at Sagen ikke vil blive væsentlig udskudt, vil vise sig sandere, end hans Forhaabning om, at hans Forslag skulde blive vedtaget paa denne Finantslov, desværre har vist sig at være. Det er ikke min Mening paa Grund af disse feilslagne Forhaabninger at udtale nogen Beklagelse, men jeg vil blot udtale, at vi jo hyppigt have seet Forhaabninger brikke. Landstinget ligesom hele Landet beklager vistnok, at vi ikke have gjort det første Skridt til Forvarets Fremme, et Skridt, som kunde gjøres hurtig, som var vel overveiet, og hvis Nødvendighed de fleste i det andet Æhing have indset. Nu, da Finantsloven sandsynligvis vil blive vedtagen usorandret, som den foreligger, — hvad der er saa meget mere Grund til at antage, som den høie Regjering ikke har fundet Anledning til paany at optage sit Forslag — har jeg villet udtale, at den alvorlige og dybe Beklagelse, som føles med Hensyn til Skolelærerne, ogsaa og maaske endnu stærkere føles over hele Landet med Hensyn til den Skjæbne, som er bleven Kanonbevillingen til Del, og at man kun kan finde sig deri i det Naab, som den høitærede Krigsminister har udtalt, nemlig at Bevillingen kun er udskudt for ikke lang Tid.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C) vedtoges enstemmig med 55 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilfredsstillet Conseilspræsidenten.

Derpaa foretoges den sidste Sag paa Dagsordenen

Æneste Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Loven af 9de December 1871 om Fortsættelse af Statens Drift af de jydsk-synske Sernbaner.

(Ærde Behandling i Landstinget findes i dettes Tidende Spalte 490; Lovforslaget i Tillæg C.; Udovalgets Erklæring i Tillæg B.).

Der var til denne Behandling ikke stillet noget Ændringsforslag. Sagen i dens Helhed fattes under Forhandling.

Ordføreren (Jessen). Medens Landstingets Udoalg ved denne Sags Behandling her fandt det rigtigt at tage Hensyn til, at nogle af de Sernbaneanlæg, om hvis Drift der vil blive Spørgsmaal i den nærmeste Fremtid, ikke blot vare fuldførte, men ogsaa i nogen Tid havde været optagne under Statens Drift, forinden der burde være Spørgsmaal om at fassfætte den